

Bogár László: A jutalom mintaállama

2015 február 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Sikerrel hitették el a térség – és benne Magyarország – népével, hogy a rendszerváltás egyenl? a nyugati jóléttel, vagy még inkább a nyugati fogyasztási szinttel.

Anne Applebaum a Washington Post cikkírója, a volt lengyel külügyminiszter (jelenleg parlamenti elnök) felesége,

akit 2010-ben a Terror Házában Pet?fi-díjjal tüntettek ki, az alábbiakat írta az ukrán válságról: „Nem akarunk hidegháborút. De még az is jobb, mint egy világháború. És ha nem állunk el? egy komoly stratégiával, hogy ezt miként lehet elkerülni, akkor oda sodródhatunk. Ukrajna felfegyverzésénél jobb stratégia, ha megkerüljük Putyin módszereit, és azt vetjük be, amit sose lesz képes nyújtani: olyan életet, amire az emberek vágynak. Ez gyenge érvnek hangozhat a tankokkal szemben, de emlékezzünk, mivel kezd?dött a konfliktus: Ukrajna kinyilvánította, hogy az EU-hoz akar közeledni, Putyin ezt megakadályozandó lendült akcióba.



A fegyvereknél jobb, ha a Nyugat gyorsan annyi pénzt ad Ukrajnának, amennyire csak szüksége van egy új állam felépítéséhez és az álmuk megvalósulásához (és ehhez sok tanácsot is arról, hogyan ne költsék el rosszul, vagy hogyan ne lopják el a pénzt). A február 12-i IMF-megállapodás csak a kezdet kell, hogy legyen. Putyin célja Ukrajnával az, hogy megmutassa a világnak, mi történik, ha egy ország a Nyugat felé kezd el közeledni. Ukrajnát valóban példává kell tenni, de a jutalom mintaképévé.”

Azért voltam kénytelen ilyen hosszan idézni ebb?l az írásból, mert – lássuk be – ez egy igen figyelemreméltó, bár némiképp rendhagyó gondolatsor. Persze el?ször Applebaum is „felmondja a leckét”, tehát megfutja a kötelez? köröket arról, hogy miként látja és igyekszik láttatni az amerikai birodalom ezt a válságot. Szóval, hogy az ukrán nép egyszer?en csak észlelte, hogy az orosz milyen rossz, a Nyugat meg milyen jó, és csak „nyugatos” szeretett volna lenni szelíd békességgel, de a „csúnya és gonosz” Putyin ezt er?szakkal igyekszik megakadályozni. Eddig tehát unalmas közhelyszótár is lehetne Applebaum cikke.

Innent?l azonban elég különös fordulatot vesz az írás, és ezen már érdemes eltöprengeni. Az amerikai birodalom militáns logikájával látszólag szembefordulva ugyanis azt írja, hogy Ukrajna felfegyverzése helyett jobb lenne egy olyan „fegyvert” bevetni, amelyet a Putyin vezette orosz birodalom sohasem lenne képes, a fogyasztás „fegyverét”, vagyis az „olyan életet, amelyre az emberek vágynak”. Tehát, mint írja, a Nyugatnak annyi pénzt kellene adnia Ukrajnának, amennyire csak szüksége van, ahhoz, hogy új államot építsen, és, hogy az álmait megvalósítsa. És kertelés nélkül kimondja a lényeget: Ukrajnát valóban példává kell tenni, a jutalom mintaképévé.

Applebaum itt valójában meglep? nyíltsággal fecsegi ki a legf?bb birodalmi célt, aminek nyílt deklarálása azonban általában tabu: azt, hogy a térség országait „kirakattá” kellene tenni, olyan „reklámhordozókká”, amelyek csillogó

neonreklámként hirdetnék azt, hogy az amerikai birodalom módfelett hálás tud lenni azért, ha egy ország engedelmes kirakatként az amerikai álom megjelenít?jévé válik. Térségünk népei ma már többnyire látják, hogy az 1989–90-es nagy „rendszerváltó cumi” is pontosan erre a stratégiára épült. Sikerrel hitették el a térség – és benne Magyarország – népével, hogy a rendszerváltás egyenl? a nyugati jóléttel, vagy még inkább a nyugati fogyasztási szinttel. Aztán kiderült, hogy ez az ígéret csak egy sz?k kollaboráns komprádor rétegnek szólt, és hogy a dönt? többség „szabadesése” éppen azért következett be, mert pontosan a t?lük elszívott er?forrástömeg szolgált arra, hogy a birodalom megfizesse a kollaboránsok szolgálatait, vagyis, hogy a szabad rablást lehet?vé teszik.

Amikor egy „új állam” felépítésének szükségességér?l beszél, Applebaum nem teszi fel azt a kérdést, hogy miért is kell új állam, mi van a régivel, s az miért nem jó. Hogy Ukrajna vajon miért van sokkal nyomorúságosabb helyzetben anyagilag, fizikailag és f?ként lelki, erkölcsi, szellemi szempontból, mint a rendszerváltás el?tt volt. És nyilván azért nem teszi fel, mert akkor kiderülne, hogy ez a nyomor a negatív lenyomata annak, hogyan m?ködnek a Nyugat kifosztószivattyúi. Hogy a Nyugat dédelgetett kedvencei – például Julija Timosenko, a dollármilliárdos „gázhercegn?” – fosztották ki kisebb részben „saját zsebre” dolgozva, nagyobb részt a nyugati multinacionális óriások profitjait hizlalva. Tehát, hogyha a Nyugat most „annyi pénzt” adna Ukrajnának, amennyire csak szüksége van az új állam felépítésére, álmai valóra váltására, akkor is csupán egy töredékét csorgatná vissza a cinikus gátlástalansággal onnan kiszívott összegeknek. Arról már nem is beszélve (illetve nagyon is beszélve), hogy Oroszország és annak oligarchikus kollaboránsai (élükön Borisz Jelcinnel) addig szintén dédelgetett kedvencek voltak, amíg a szabad rablást el?zékenyen és diszkréten segítették.

Addig az is legfeljebb „jelentéktelen demokratikus botlásnak” számított, hogy Jelcin egy nézeteltérés nyomán 1993 ?szén egyszer?en nehéztüzérséggel lövette szét saját parlamentjét, amikor az egy árnyalattal kevésbé kívánt volna gátlástalan kollaboráns lenni, mint ?. Arról meg aztán végképp nem esik szó, hogy Putyin mindössze ezt a brutális szabad rablást szeretné némileg mérsékelni, és azért sem lelkesedik túlságosan, hogy Ukrajnát most éppen ugyanebbe a csapdába próbálják betuszkolni. Szóval Anne Applebaum egy kétségtelenül ügyes és ravasz csavar nyomán ugyanazt a birodalmi logikát követi kíméletlenül, mint az impérium urai a Terror Házában átvett Pet?fi-díjával együtt.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>



Ajánló